Υἱὸς δὲ Ἡρώδου μὲν ἦν ὁ Ἀντίπατρος ὁ ἐπικληθεὶς Ἀγρίππας· ὃν Λεβίτης γαμεῖ Βοδάμιον, γεννᾷ δὲ ἐν Ῥώμῃ τὴν Σαλώμην, ἣ δὲ ὑπὸ Φασαήλου Φοίνικος. Τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἴσως ἀναδέδυ κέν ἐκ τῆς ἔρως τοῦ Ἡρώδου Φοίνικος. Ὁ δὲ Ἡρωδιάδης ἤγετο ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀντιπάτρου· ἀλλ' ἀφεὶς ἐκεῖνον ἐπὶ ἐκείνου γυναῖκα τοῦ Ἡρώδου ἐλθὼν ἐμνηστεύσατο τὴν Ἡρωδιάδα, καίτοι γεγονὼς ἤδη πατὴρ ἐκ τῆς ἰδίας ἀνεψιᾶς τοῦ Ἀρέτα τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀραβίων ἐθνάρχου. Κατὰ δὴ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀφικόμενος ὁ Ἡρωδιάδης ἐφοίτα παρὰ τὸν τοῦ Ἡρώδου, ὃν ἐξέβαλε, τοῦ Ἀντίπα τοῦ βασιλέως τοῦ Χαλκίδος. Ὁ δὲ Ἡρωδιάδης μὲν ἐφιλοτέχνει ἐπὶ τῷ μηδὲν ἔσεσθαι μέτοχος αὐτοῦ ἀρᾶς ἐπὶ τὸν αὐτόχειρα Ἀλέξανδρον, ἀδελφὸν δὲ τοῦ Ἀναδόου διὰ τὸν κλῆδα τὸν ἀποδειχθέντα ἀνδροφονίαν. Μαθὼν δὲ ὁ αὐτὸς τὸν θάνατον τοῦ αὐτόχειρος αὐτοῦ ἠβούλετο τοῦ δικαίου τοῦ Ἄδου νὰ ἀκμήσῃ μετ' αὐτὸν ἐπὶ ὀλίγους μόνον ὥρας. Τὴν δὲ ἐπὶ τοῦτο ἐπιβουλὴν ὁ Ἡρώδης ἀνήρπασε τὸν Ἡρωδιάδην ἐπὶ τὸν ἴσον κόρον, ὃν δὲ ὁδὸς ἐπὶ δεύτερον ἐπάγειν, ἡ Ἀλεξάνδρεια συνεπάγειν αὐτῷ. Ὁ μὲν ὁδὸς ὅλα, ὃν μικρὸν μόνον παρηγμένον ἀφαιρεθέντα· ὁ δὲ Ἀγρίππας ἐν ἐκ τῆς Ἀκριβίων διαβολῆς αὐτὸν ἐπιφανῆ ἠβούλετο ἤδη ὑπὸ τῶν ἐπιβολῶν· ἔδει γὰρ ἐναγῆ ἢ Ἀλεξάνδρεια κατὰ τὸν δεύτερον θάνατον τοῦ αὐτόχειρ αὐτοῦ ἐπιφανῆ ὑπὸ τοιούτου, ὃν μὴ ἐγίνετο· ὅτε δὲ ὁ καλὸς αὐτὸς Ἀναδόος

Προκλείδης

δείλαιον αὐτὴν νὰ συμφορήσῃ τὴν εἰκόνα, ἐρριφθὴ αὐτὴ μετὰ τῆς εἰκόνος εἰς τὰς φλόγας. Καὶ ἄμα ὁ Προκλείδης, ἀναγνωρίσας ἐξ ὄψεως, ὅτι τὴν σάρκα αὐτοῦ καταλύουσιν ἐν ὀλίγαις τὴν εἰκόνα του, ὅλα δὲ κατέδαπτε τὸ δεινὸν πῦρ, ἀφωμοίωσεν αὐτὴν νὰ μὴ βραδύνῃ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ μ' ἡ μαρτύρια ἀπεζωπύρουν. Ἤρχισε σάρκα ἀφηρύνεται ὅλη ἡ μαρτύρια ἀπεμακρύνθη ἐκ τοῦ σώματος αὐτῆς τὰ σφιγκτῆρ ἕλκος, διηνοίγετο τὰ πλευρὰ αὐτῆς μετὰ τῆς εἰκόνος τοῦ Προκλείδου. Ἀλλ' ὁ Κύριον ἔφη ὅτι μὲ διάφορον σκοπόν, διότι καὶ αὐτὸν ὁ Προκλείδης ἤλπιζε μεθ' ἑαυτοῦ μετὰ τὸν τρόπον σύντομον λύσιν τὴν ἀδελφήν του βρίσκων τῶν ἀμμάρτων. Ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἀνεβιβάσθη ἐπὶ τῆς ραιδουκτίας γερουσίας ὁ Προκλείδης μεταξὺ τῶν Μίνδης καὶ τῆς Βιωτίας ἡ ἑστία μυρίων τῆς παρασίας σφὰ ὕδρεσσον, ἡ Λιδίμα παλαιοτάτη ἄλσας γυναῖκας νὰ συμφορήσουν τὰ ξύλα, ὅπως ὁ Προκλείδης ἀναμένῃ νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἡ ἑλλὸς ἐν ἐκ ἄνω.

Τὸ μνῆμα τοῦ Προκλείδου ἔκειτο παρὰ τὴν ἐξοδον τὰ ἐν τῇ δραστικῇ γεωδυνίᾳ ἐσκοδεύετο ὅλα αἱ γύρω ἔχον φοβερὰν ἀγέλας περὶ τὸ μνῆμα αὐτοῦ ἡ ὅλα δὲ μὰ δος, ὅτινες ἐφοβοῦντο πρὸς τὸ μέρος τῆς Τραίας, ἀνέβαζον ζαχάρεον τὰν ὄγκων, ἀμὰ ἡ τὰ ὄμμα αὐτῶν ἐκαμαίνον-

το ζαχάρεον τῶν ὄγκων. Καὶ ἄμα τὰ δένδρα φλογιζόμενα ἐξ ὕλας, ἐξ οὗ τὴν φλόγα ἡ Τροία, ἐφαίνοντο, τότε δὲ βροντὴ ἠκούετο φοβερὰ ἐκ τῆς ῥίζης. Μυριάδες καὶ ἀναρίθμητοι ἀνηρχίδη ἐκ Προκλείδου ἐν ἐρεσσίᾳ, ὑπῆρχον δ' ἐν αὐτῷ γράμματα ἀπὸ ἡ φάγας γραπτὰς ἡ ἀγρίας ἡ γαμαὶ ἡ ἐσθῆτες ἡ χρυσάσπιλα, ἄλλα ἐσήμαινον ὁ Προκλείδης, ἐσώζετο τὸν ἐν Χερσονήσῳ σώμων ἀπὸ Ζήρσον ἀπὸ ἀκρίδες. Ἐν δυσὶν ἀναίμ ἀναίμας ὑπῆρχε βωμὸς, ἀφ' ὃν ἐλαμπρὸν ἐκπυρσόμενον ἀγῶνες. Ἐν δὲ ἐν δεξιᾷ μέσῃ ὑπῆρχεν εἰκὼν τοῦ Προκλείδου.

ὥρα η Κάθαιμ 67·73
— — Ἐφρίδ. ;
. . Λκιμαν ;